

در نهی از آزار و بار سنگین نهادن بر حیوان

حضرت بهاء الله، حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

کتاب گنجینه حدود و احکام باب شصت و هفتم - صفحه 439

باب شصت و هفتم

در نهی از آزار و بار سنگین نهادن بر حیوان

در کتاب مستطاب اقدس میفرمایند قوله تعالی: "لا تحملوا علی الحيوان ما یعجز عن حمله انا نهینا کم عن ذلک نهیا عظیما فی الکتاب. کونوا مظاهر العدل و الانصاف بین السموات و الارضین." (بند ۱۸۷)

حضرت عبدالبهاء جلّ ثنائه در لوح مسیس الا کویر میفرمایند قوله العزیز: "حیوان نظیر انسان در نزد اهل حقیقت بسیار عزیز است لهذا انسان باید بانسان و حیوان هر دو مهربان باشد و بقدر امکان در راحت و محافظت حیوان بکوشد."

و در لوح احبّای امریکا فرموده اند قوله العزیز: "هو الابهی ای احبّای الهی اساس ملکوت الهی بر عدل و انصاف و رحم و مروّت و مهربانی بهر نفسی است. پس بجان و دل بکوشید تا بعالم انسانی من دون استثناء محبّت و مهربانی نمائید مگر نفوسیکه غرض و مرضی دارند. با شخص ظالم و یا خائن و یا سارق نمیشود مهربانی نمود زیرا مهربانی سبب طغیان او میگردد نه انتباه او کاذب را آنچه ملاطفت نمائی بر دروغ بیفزاید گمان میکند نمیدانی و حال آنکه میدانی ولی رأفت کبری مانع از اظهار است. باری احبّای الهی باید نه تنها بانسان رأفت و رحمت داشته باشند بلکه باید بجمیع ذی روح نهایت مهربانی نمایند زیرا حیوان با انسان در احساسات جسمانی و روح حیوانی مشترک است ولی انسان ملتفت این حقیقت نیست گمان مینماید که احساس حصر در انسانست

ORIGINAL

لذا ظلم بچیان میکند اما بحقیقت چه فرقی در میان احساسات جسمانی است؟ احساس واحد است خواه اذیت بانسان کنی و خواه اذیت بچیان ادا فرقی ندارد بلکه اذیت بچیان ضررش بیشتر است زیرا انسان زبان دارد شکوه نماید آه و ناله کند و اگر صدمه باو رسد بحکومت مراجعه کند حکومت دفع تعدی کند. ولی حیوان بیچاره زبان بسته است نه شکوه نماید و نه بشکایت بحکومت مقتدر است اگر هزار جفا از انسان به بیند نه لسانا مدافعه تواند و نه عدالة دادخواهی کند. پس باید ملاحظه حیوان را بسیار داشت و بیشتر از انسان رحم نمود. اطفال را از صغر سنّ نوعی باید تربیت نمائید که بینهایت بچیان رؤف و مهربان باشند. اگر حیوانی مریض است در علاج او کوشند، اگر گرسنه است اطعام نمایند، اگر تشنه است سیراب کنند، اگر خسته است در راحتش بکوشند. انسان اکثر نگاهکارند و حیوان بیگانه البته بیگانهانرا مرحمت بیشتر باید کرد مهربانی بیشتر باید نمود مگر حیوانات موزیه رامثل گرگ خونخوار مثل مار گزنده و سایر حیوانات موزیه چه که رحم باینها ظلم بانسان و حیوانات دیگر است. مثلا اگر گرگی را رأفت و مهربانی نمائی این ظلم بگوسفند است یک گله گوسفند را از میان بردارد. کلب عقور را اگر فرصت دهی هزار حیوان و انسانرا سبب هلاکت شود. پس رأفت بچیان درنده ظلم بچیان مظلومه است لهذا باید چاره آنرا نمود. ولکن بچیان مبارکه باید بینهایت مهربانی نمود هر چه بیشتر بهتر و این رأفت و مهربانی از اساس ملکوت الهی است این مسئله را بسیار منظور دارید و علیکم البهاء
الابهی" ۱۲ تشرین ۱۹۲۰ (مکاتیب سوم صفحه ۲۱۱)